

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 760

гр. Благоевград, 26.07.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и шести юли
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

като разгледа докладваното от Катя Сукалинска Въззивно частно гражданско дело № 20221200500542 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.423 от ГПК.

Образувано е по възражение вх.№80169/01.03.2022г., подадено от ИЛ. Й. П., ЕГН *****, срещу Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №8023/08.01.2021г. по ч.гр.д.№1272/2020г. на Районен съд-П., както и частна жалба вх.№80170/01.03.2022г. срещу разпореждането, с което е уважена молбата за издаване на заповед за изпълнение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

Във възражението се твърди, че подателят му е узнал за издадената срещу него заповед за изпълнение на 17.02.2022г., когато научил, че трудовото му възнаграждение е запорирано. Поддържа се, че в съобщението за връчване на заповедта не бил вписан административният адрес на длъжника; в съобщението липсвали името и подписа на връчителя; не били отразени поименно лицата, от които връчителят е почерпил отразените сведения; адресът бил посетен еднократно. Настоява се, че след като връчителят не е открил длъжника на постоянния му адрес, то връчването е следвало да се извърши на настоящия му адрес. По изложените доводи се настоява, че заповедта за изпълнение не е била надлежно връчена на длъжника и се моли за приемане на възражението.

Подадена е и частна жалба срещу разпореждането, с което е уважена молбата за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист. Твърди се, че изложените в заявлението обстоятелства, на които се основава вземането, не кореспондират с действителната фактическа обстановка по случая, като не били налице безспорни доказателства за изискуемо парично задължение на длъжника. Отправено е искане да отмяна на атакуваното разпореждане за издаване на заповедта и обезсилване на изпълнителния лист.

Насрещната страна в производството е подала отговор, в който поддържа, че заповедта за изпълнение е надлежно връчена на длъжника по местоработата му, поради което и доколкото възражението не било подадено в едномесечен срок след това редовно уведомяване, то същото се явявало

просрочено и не следвало да се разглежда. Подадената частна жалба също била недопустима, безпредметна, а изложените в нея доводи били неотнормирани към заповедното производство.

Окръжен съд-Благоевград, след като се запозна с материалите по делото и обсъди доводите и възраженията на страните, намира следното:

Възражението е редовно и допустимо. Подадено е в законоустановения едномесечен срок от узнаването на заповедта за изпълнение. На 18.02.2022г. длъжникът И.П. е подал молба в РС-П. да получи преписи от всички документи по делото, като видно от направеното отбелязване книжата са връчени на 22.02.2022г., откогато тече и едномесечният преклузивен срок за депозиране на възражение по чл.423 от ГПК /Определение №397/07.06.2013г. по ч.т.д.№2327/2013г. на ВКС, I т.о./.

Разгледано по същество възражението е неоснователно.

Разпоредбата на чл.423 от ГПК дава право на длъжника, който е бил лишен от възможността да оспори вземането по заповед за изпълнение чрез подаване на възражение в срока по чл.414 от ГПК, да сезира горестоящия съд. Молбата за приемане на възражението следва да се основава на твърдения за наличие на обстоятелства по чл.423, ал.1, т.1-4 от ГПК. Преценката на горестоящия съд е по повод надлежно връчване на заповедта за изпълнение на длъжника и предпоставките за реализиране на правото му на защита срещу последиците на издадената заповед.

В настоящия случай длъжникът настоява, че е налице ненадлежно връчване на заповедта по смисъла на чл.423, ал.1, т.1 от ГПК на постоянния му адрес, за което се сочат конкретни пороци на процедурата.

От материалите по заповедното производство се установява, че по ч.гр.д. №1272/2020г. по описа на Районен съд-П. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №8023/08.01.2021г. в полза на заявителя С.Т. Д. К., ЕГН *****, срещу длъжника ИЛ. Й. П., ЕГН *****, с.**, общ.П., ул.“****“ №29, за следните суми - 18 000 лв., представляваща неизплатено задължение по договор за заем и встъпване в дълг от 10.06.2020г., ведно със законната лихва, считано от 27.11.2020г. до изплащане на задължението; 595 лв. – лихва за забава за периода от 01.08.2020г. до 27.11.2020г.; 371.90 лв. – платена държавна такса и 200 лв. адвокатско възнаграждение.

Съобщение до длъжника за връчване на издадената заповед за изпълнение е изпратено в с.**, откъдето същото е върнато невръчено, с отбелязване, че адресатът не е открит на адреса и близките му нямат контакт с него. Съдът е разпоредил да се изготви справка за постоянен и настоящ адрес на длъжника, както и за актуални трудови договори. Установено е, че длъжникът има действащ трудов договор на длъжност „общ работник“ в „****“ ЕООД-гр.Пловдив, ЕИК ***. Съобщения са изпратени на настоящия адрес на длъжника по справка - в гр.София, район Надежда, ул.“****“ №35, както и по месторабота на адреса на управление на работодателя, вписан в Търговския регистър. Съобщението от настоящия адрес е върнато невръчено с отбелязване, че на място има новопостроен блок, с два входа, като посоченият в съобщението адрес е непълен, защото в него липсват посочени вход и апартамент. От върнатото съобщение до работодателя е установено, че адресът се намира извън населеното място на гр.Пловдив, поради което е изпратено повторно съобщение за връчване по месторабота с препоръчана

пратка с обратна разписка. Видно от известие за доставяне ИД PS 2850 00BNM6 М съобщението ведно със заповедта за изпълнение са връчени на на 28.04.2021г. в 09.37 ч. на Георги Пашев – служител на работодателя „***“ ЕООД-гр.Пловдив.

Предвид гореизложената фактическа обстановка, съдът намира, че заповедта за изпълнение е редовно връчена на длъжника по неговата месторабота, чрез работодателя респ. негов служител, след неуспешно връчване по постоянен и настоящ адрес на длъжника. С оглед начините за връчване на съобщения по чл.43, ал.1 от ГПК и законодателно въведените последици при получаване на съобщението от „друго лице” по смисъла на чл.46, ал.2 от ГПК, изразяващи се в приравняване на лично връчване на адресата на съобщението /чл.46, ал.4, изр.1 от ГПК/, връчването следва да се счита за редовно /Определение №7/05.01.2017г. по ч.т.д. №2496/2016г. на ВКС/.

В подаденото възражение не са изложени никакви доводи за ненадлежно връчване чрез работодателя. Наведени са доводи за ненадлежно връчване на постоянния адрес на длъжника. По делото обаче се установи, че заповедният съд не е приел за редовно връчването на заповедта по постоянния адрес на длъжника, поради което изложените възражения в тази насока са неоснователни. В производството по чл.423 от ГПК съдът единствено проверява основанията по чл.423, ал.1 от ГПК, наведени от длъжника /Определение №378/21.09.2012г. по ч.гр.д.№350/2012г. на ВКС, II г.о./.

Въпреки това, за пълнота, съдът намира за необходимо да отбележи, че съгласно чл.44, ал.2, изр.2 от ГПК връчването на съобщение по пощата е надлежен способ за уведомяване и удостоверяването му става с обратна разписка. Реквизитите на обратната разписка не са регламентирани нито в ГПК, нито в Закона за пощенските услуги /ЗПУ/. Съдебната практика приема, че уведомяването е редовно, когато са спазени общите правила - чл.42 и чл.44 от ГПК, както и специалната разпоредба на чл.36 от ЗПУ /редакция към ДВ, бр. 87/03.11.2009г./.

Връчването съгласно чл.44 от ГПК е редовно, когато връчителят е удостоверил с подписа си датата и начина на връчването и съответните действия във връзка с връчването. При точно удостоверяване на извършените действия и отразените в документа обстоятелства, надлежно оформеният официален документ има обвързваща доказателствена сила относно удостоверените с него факти. Връчването на пощенската пратка и оформянето на обратната разписка /известие за доставяне/ е съобразено с изискванията на чл.36 от ЗПУ и Общите правила за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, приети с Решение №581/27.05.2010г. на Комисията за регулиране на съобщенията, тъй като съдържа отбелязване на имената на получателя, подпис, дата на връчване и печат и подпис на връчителя. Съобразно ЗПУ и Общите условия за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети куриерът няма задължение да изисква и удостоверява съгласието на третото лице да предаде съобщението и книжата на адресата, за разлика от връчването на призовки и съобщения по реда на чл.46 от ГПК /Определение №60231/26.11.2021г. на ВКС по т.д.№140/2021г., II т. о./.

По тези съображения подаденото възражение по чл.423 от ГПК е неоснователно и не следва да бъде прието.

Подадената частна жалба вх.№80170/01.03.2022г. срещу разпореждането, с

което е уважена молбата за издаване на заповед за изпълнение, е процесуално недопустима. По естеството си жалбата е насочена срещу заповедта за изпълнение. По силата на изричната разпоредба на чл.413, ал.1 от ГПК заповедта за изпълнение не подлежи на обжалване от страните, освен в частта за разносните. На обжалване подлежи разпореждането, с което се отхвърля изцяло или отчасти заявлението /чл.413, ал.2 от ГПК/. По аргумент от цитираните разпоредби, разпореждането, с което се уважава изцяло заявлението и се разпорежда издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК въз основа на него не подлежи на обжалване, с изключение в частта за разносните. По тези съображения частната жалба срещу разпореждането за издаване на заповед за изпълнение, изкорпорорано в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №8023/08.01.2021г. по ч.гр.д.№1272/2020г. на Районен съд-П., следва да се остави без разглеждане като процесуално недопустима и производството в тази част да бъде прекратено.

Процесуално недопустима е подадената частна жалба вх. №80170/01.03.2022г. и в частта ѝ, в която същата е насочена срещу издадения въз основа на заповедта за изпълнение изпълнителен лист. В тази ѝ част жалбата следва да се счита като частна жалба срещу разпореждането за издаване на изпълнителен лист. Съгласно разясненията по т.6 от Тълкувателно решение №4/18.06.2014г. по тълк.д.№/2013г. на ОСГТК на ВКС когато длъжникът твърди, че в срока по чл.414, ал.2 от ГПК е подал възражение срещу заповедта, но заповедният съд не го е взел предвид /например защото възражението не е било приложено своевременно по делото/, защитата му следва да се реализира по реда на чл.407 от ГПК – чрез обжалване на разпореждането за издаване на изпълнителен лист, защото при подадено в срок възражение заповедта за изпълнение не е влязла в сила и няма основание за издаване на изпълнителен лист. Когато длъжникът твърди, че изобщо не е могъл да подаде възражение поради ненадлежно връчване на заповедта /например защото му е връчена чрез залепване на уведомление при липса на предвидените в чл.47 от ГПК предпоставки за това, връчена е на съсед и пр./, налице е хипотезата на чл.423, ал.1, т.1 от ГПК и редът за защита е чрез подаване на възражение пред въззивния съд. Разпоредбата на чл.423, ал.1, т.1 от ГПК има предвид хипотезите, при които е налице редовно от външна страна, макар и ненадлежно връчване, въз основа на което заповедният съд е формирал преценка, че заповедта е влязла в сила, докато защитата на длъжника по чл.407 от ГПК е в случаите, при които е издаден изпълнителен лист въз основа на нередовно връчена от външна страна заповед за изпълнение. Прието е, че разпоредбите на чл.423 от ГПК и чл.407 от ГПК имат различно приложно поле и е недопустимо предвидените в тях форми на защита да съществуват кумулативно. В настоящия случай частният жалбоподател се е възползвал от защитата на чл.423 от ГПК, твърдейки че заповедта за изпълнение не му е била надлежно връчена. Същият не е изложил твърдения, че е подал възражение по чл.414 от ГПК в срок, което обаче не е било разгледано, за да може да упражни право на защита по чл.407 от ГПК срещу разпореждането за издаване на изпълнителен лист.

Водим от гореизложеното, Окръжен съд-Благоевград

ОПРЕДЕЛИ:

НЕ ПРИЕМА възражение вх.№80169/01.03.2022г., подадено от ИЛ. Й. П., ЕГН *****, с.**, общ.П., ул.“***“ №29, по реда на чл.423 от ГПК срещу Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №8023/08.01.2021г. по ч.гр.д.№1272/2020г. на Районен съд-П..

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ частна жалба вх.№80170/01.03.2022г., подадена от ИЛ. Й. П., ЕГН *****, с.**, общ.П., ул.“***“ №29, срещу Разпореждане за издаване на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №8023/08.01.2021г. по ч.гр.д.№1272/2020г. на Районен съд-П. и за издаване на изпълнителен лист по същото дело и **ПРЕКРАТЯВА** производството по настоящото в.ч.гр.д.№542/2022г. по описа на Окръжен съд-Благоевград в тази част.

Определението в частта, в която производството по делото е частично прекратено, подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му на страните. В останалата част определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____